

Πολυπολιτισμικότητα στην Ελλάδα: Μια ματιά στο Ελληνικό Έθνος, παρελθόν και παρόν

Πολυπολιτισμικότητα στην Ελλάδα; Μια ματιά στο Ελληνικό Έθνος, παρελθόν και παρόν

ΓΡΑΦΕΙ Η Δόκτωρ ΠΑΤΡΙΣΙΑ ΡΙΑΚ - ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ

Κοινωνική ανθρωπολόγος του Ελληνικού Πολιτισμού και Κοινωνίας. Καθηγήτρια Ανθρωπολογίας στο Κρατικό Πανεπιστήμιο Montclair του New Jersey (ΗΠΑ) - Στέλεχος (Πολιτισμός) του Εθνικού Κόμματος «ΕΛΛΗΝΕΣ»

Μέρος 1ο: Η Ελλάδα και το παρελθόν.

Ως Έθνος, η Ελλάδα ήταν πάντα εθνικιστική στην πολιτιστική προοπτική, και όταν εξετάζουμε το Έθνος διαχρονικά και πώς έχει αναπτυχθεί από την Εθνική Ανεξαρτησία του 1821 μέχρι το έτος 2000, καμία κυβέρνηση της χώρας δεν έχει εμπλακεί σε οποιαδήποτε μορφή πολιτικής ή κοινωνικής μεταρρύθμισης που να την έχει μετατρέψει από εθνικιστική σε πολυπολιτισμική. Κάθε αίσθηση "εθνικής πολιτικής", στην πραγματικότητα, έχει επικεντρωθεί στο να φέρει πίσω στο Έθνος την ελληνική διασπορά και όχι εθνικές ομάδες που δεν ανήκουν στην Ελληνική Ομογένεια. Ο πολιτισμός στην Ελλάδα είναι ομοιογενής, γεγονός που αντιπροσωπεύει ένα ομοιογενές έθνος όπου οι πολίτες του μιλούν την ίδια γλώσσα και ακολουθούν την ίδια θρησκεία. Από την Εθνεγερσία μέχρι το έτος 2000, το 95% των πολιτών μιλούν ελληνικά και είναι Ορθόδοξοι χριστιανοί, εξ ου και η ομοιομορφία του πληθυσμού.

ΟΥΔΕΠΟΤΕ Η ΕΛΛΑΔΑ ΥΠΗΡΞΕ ΠΟΛΥΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΟ ΕΘΝΟΣ

Από τον δέκατο ένατο αιώνα, η Ελλάδα έχει υψηλά ποσοστά εθνικής ομοιογένειας. Η ομοιογένεια συνεχίστηκε και κατά την ανταλλαγή πληθυσμών από την Συνθήκη της Λοζάνης (1923), όταν έγινε η μεταφορά 1,2 εκατομμυρίων Ελλήνων προσφύγων από την Μικρά Ασία στην Ελλάδα, παρά το γεγονός ότι ο μουσουλμανικός πληθυσμός της Δυτικής Θράκης, παρέμεινε στην Ελλάδα. Μέχρι το 1950 η μουσουλμανική μειονότητα στην Ελλάδα δεν ξεπερνούσε το 5% του πληθυσμού της χώρας, παρά την ανταλλαγή πληθυσμών του 1923, συμπεριλαμβανόμενος τους Πομάκους, Μουσουλμάνους, Βλάχους και Ρομά. Οι Πομάκοι και οι μουσουλμάνοι, συγχέονται ως ομάδες τουρκικής προέλευσης κάτι που δεν ισχύει. Οι Εβραίοι είχαν μεγαλύτερες εθνότητες κοινότητες κατά τη διάρκεια της προπολεμικής περιόδου, αλλά μειώθηκαν μετά το Ολοκαύτωμα.

Η Ελλάδα δεν είναι πολυπολιτισμική κοινωνία, καθώς βοήθησε επίσημα πρωτίστως τους Ποντίους και τους Βορειοηπειρώτες

της Ελληνικής Ομογένειας από Ρωσία και Αλβανία να επιστρέψουν νόμιμα στην Ελλάδα και να εργαστούν. Ιστορικά, η Ελληνική πολιτεία δεν επέτρεψε μετανάστευση μη ομογενών πληθυσμών στην παραπάνω χρονική περίοδο. Ο επερχόμενος πληθυσμός που απεδείκνυε ελληνική εθνικότητα αναγνωριζόταν επίσημα από την ελληνική κυβέρνηση. Και μόνο αυτό το γεγονός, αποδεικνύει ότι η Ελλάδα είναι ομοιογενής και όχι πολυπολιτισμική χώρα και κοινωνία. Στην πραγματικότητα, μέχρι το 2000 ήταν αδύνατο να λάβει κανείς την ελληνική υπηκοότητα, παρά μόνο σε περίπτωση αίτησης ασύλου από μετανάστη που αναγνωρίστηκε και εγκρίθηκε από την ελληνική κυβέρνηση, ή σε περιπτώσεις πολιτογράφησης αλλοδαπών μετά από γάμο με ιθαγενή Έλληνα πολίτη. Κατά την χρονική περίοδο από το 1821 μέχρι το 2000, οι πολιτογραφίες στην Ελλάδα ήταν σε πάρα πολύ χαμηλά ποσοστά. Από τα παραπάνω ιστορικά γεγονότα, από την Παλιγγενεσία μέχρι το 2000, καθίσταται φανερό ότι δεν υπάρχει τίποτα που να υποδεικνύει ότι η Ελλάδα ήταν ή μετατρέποταν σε μια πολυπολιτισμική κοινωνία.

ΕΠΙ 170 ΧΡΟΝΙΑ ΕΞΑΓΑΜΕ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΣΑΓΑΜΕ...

Ένα άλλο εθνικά ομοιογενές χαρακτηριστικό του ελληνικού πληθυσμού, είναι ότι το Ελληνικό Έθνος είχε μια παράδοση μετανάστευσης, που συνέβαλε σε μια διεθνή ελληνική διασπορά όπου οι Έλληνες δεν αφομοιώθηκαν αλλά συνέβαλαν σε πολυπολιτισμικά έθνη. Εδώ είναι το εθνικό παράδειγμα των Ελλήνων μεταναστών που ταυτίζονται με την εθνική τους ταυτότητα και τη διαστολική ελληνικότητά τους. Μεγάλες ομάδες Ελλήνων μεταναστών έφυγαν από την Ελλάδα για το εξωτερικό μεταξύ 1900 και 1924, και μεταξύ 1960 και 1970 ειδικά στις ΗΠΑ και την Αυστραλία. Νέα έθνη, όπως οι ΗΠΑ και η Αυστραλία, είναι «νεογέννητα» έθνη που αντικατοπτρίζουν την «πολυπολιτισμικότητα». Ευρωπαϊκές αυτοκρατορίες Πορτογαλίας, Ισπανίας, Αγγλίας και Ολλανδίας που αποικούσαν πολλαπλά έθνη μετέφεραν πολίτες αποικιακών εθνότητων στην Αυστραλία και Αμερική δημιουργώντας νέες πολυπολιτισμικές αποικίες και κοινωνίες.

Η ιδέα της «αποικιοκρατίας», λοιπόν, ήταν μέρος αυτής της επεκτατικής διαδικασίας, όπου οι Ευρωπαϊκές Αυτοκρατορίες του «Παλαιού Κόσμου» (δηλαδή της Ευρώπης) διέσχισαν και ανακάλυψαν τον «Νέο Κόσμο» (δηλαδή μη Ευρώπη), ιδρύοντας αποικίες για αυτές τις Ευρωπαϊκές Αυτοκρατορίες. Αυτές οι αυτοκρατορίες ήταν μέρος ενός ευρωκεντρικού οράματος. Τα νέα αυτά έθνη αποτελούνται από πολυπολιτισμικές κοινωνίες διότι ο «νέος κόσμος» δημιουργήθηκε από τη μετανάστευση, κάτι που

δεν χαρακτηρίζει την Ελλάδα ως ένα έθνος κτισμένο από έναν αρχαίο πολιτισμό που αντιπροσωπεύει τη συνέχεια του, όπως η Αίγυπτος και η Ρώμη που αποτελούν τους αρχαίους μεσογειακούς πολιτισμούς.

Η διαδοχή μεταναστών σε νέα πολυπολιτισμικά έθνη όπως οι ΗΠΑ και η Αυστραλία συνδέθηκε στενά με τη μεταναστευτική εργασία, προκαλούμενη από την βιομηχανική ανάπτυξη του Νέου Κόσμου, κάτι που ποτέ δεν αναπτύχθηκε στην Ελλάδα. Εξαιρώντας την Ελληνική καπνοβιομηχανία, η Ελλάδα δεν ανέπτυξε σημαντική βιομηχανία στο πλαίσιο της οικονομικής της δομής. Μόνο κατά την δεκαετία του 1960 υπήρξε ανάπτυξη υπηρεσιών στον τουριστικό και αγροτικό τομέα, υπό την κυβέρνηση του πρωθυπουργού Γεωργίου Παπαδοπούλου.

Το Ελληνικό Έθνος αντιπροσωπεύει εδώ και πολύ καιρό μια αγροτική ομοιογενή κουλτούρα, και όχι μια διαφοροποιημένη εθνική πολυπολιτισμική κοινωνία. Κατά την δεκαετία του 1980, επί πρωθυπουργίας Ανδρέα Παπανδρέου, υπήρξε μια νόμιμη μετανάστευση, περιορισμένη σε μερική απασχόληση και εποχιακή ξένη εργασία στον τουρισμό, τις οικοδομικές κατασκευές και στη γεωργία. Περίπου το 1995, μόνο το 5% των παρανομων μεταναστών απασχολούνταν στην Ελλάδα. Υπήρχε κάποια διαδικασία νομιμοποίησης για αυτούς τους μετανάστες μέχρι περίπου το 1998. Η βιομηχανία δεν είναι χαρακτηριστικό της Ελλάδος ως πολυπολιτισμικής κοινωνίας, καθώς δεν υπάρχει βαρεία βιομηχανία, αναγκάζοντας την ελληνική κυβέρνηση να αναζητήσει επίσης ένα μεταναστευτικό εργατικό δυναμικό, όπως υπάρχει σε ΗΠΑ, Γερμανία, Γαλλία, Ολλανδία, Αυστραλία και άλλα βιομηχανικά έθνη. Η Ελλάδα τα τελευταία 10 χρόνια διανύει επίσης μια πολύ δύσκολη οικονομική περίοδο, λιτότητα και ανεργία. Το τρέχον ποσοστό ανεργίας στην χώρα είναι περίπου 30%, και δεν υπάρχει ανάπτυξη κατά την τελευταία δεκαετία για να αναζητηθεί ξένο εργατικό δυναμικό.

Είναι λοιπόν σαφές ότι μεταξύ 1821-2000 η Ελλάδα δεν έδειξε ποτέ καμία πολιτική ή πολιτιστική τάση προς την πολυπολιτισμικότητα. Αν και υπάρχουν κάποιες μικρές μειονότητες, κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου στην Ελλάδα, το Έθνος δεν ήταν ποτέ χαρακτηριστικά "πολυπολιτισμικό" εξαιτίας αυτού. Το Έθνος δεν εκπροσωπεί την πολιτική της πολυπολιτισμικής ιθαγένειας γιατί η ελληνική κοινωνία δεν υπήρξε ποτέ μεταναστευτική κοινωνία, ούτε πλουραλιστική κοινωνία στο θέμα αυτό.

ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΠΕΜΠΤΗ: Το 2ο και τελευταίο μέρος του άρθρου της κ. Πατρίσιας Ριακ - Κυριακίδου, ειδικά γραμμένο για τον «Στόχο»

Ο Χίτλερ λάτρευε μέχρι αηδίας τον Μουσταφά Κεμάλ!

Συνέχεια από την σελίδα 9

«ΑΝΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΤΗ ΑΠΩΛΕΙΑ» ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΤΑΤΟΥΡΚ!

4) Το 1938 ο Χίτλερ δήλωσε επί λέξει: «Ο Ατατούρκ ήταν ο πρώτος ο οποίος κατέδειξε ότι είναι δυνατόν να ανανεωθούν και να επιστρατευθούν οι πόροι που έχει χάσει μια χώρα. Από την άποψη αυτή ο Ατατούρκ ήταν ένας δάσκαλος. Ο Μουσολίνι ήταν ο πρώτος και εγώ ο δεύτερος μαθητής». Το 1933 η μεγαλύτερη ναζιστική εφημερίδα, ο «Λαϊκός Παρατηρητής» [«Völkischer Beobachter»], έγραψε ότι ο Χίτλερ διαβεβαίωσε πως «ο επιτυχημένος απελευθερωτικός αγώνας του οποίου ηγήθη ο Ατατούρκ, προκειμένου να δημιουργήσει την Τουρκία του ενέπνευσε την πίστη ότι το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα θα επιτύχει και αυτό. Από αυτήν την άποψη το κίνημα της Τουρκίας υπήρξε γι' αυτόν ένα λαμπρό αστέρι».

5) Ο επικεφαλής της Προπαγάνδας του Τρίτου Ράιχ, Γκόζεφ Γκράιμπελς έγραψε (Νοέμβριος 1938) στο περίφημο Ημερολόγιο του ότι ο θάνατος του Ατατούρκ «είναι μία αναντικατάστατη απώλεια»!.. Ασφαλώς, ο φίλος Κώστας Πλεύρης που έχει επισταμένως μελετήσει το Ημερολόγιο του Γκράιμπελς, θα γνωρίζει αυτή την καταγραφή, άλλο θέμα αν την αποσιωπά...

6) Η Τουρκία του Ατατούρκ εξμνήθη από τους Ναζί ως το πρώτο μη κομμουνιστικό μονοκομματικό κράτος. Το 1931 ο Μουσολίνι συμφώνησε με την κρίση κατά την οποία «μεταξύ όλων των μεταπολεμικών δικτατοριών» το καθεστώς του Μουσταφά Κεμάλ είναι το «πιο επιτυχημένο»

ΜΕ ΜΕΘΟΔΟΥΣ ΚΕΜΑΛ ΣΧΕΔΙΑΖΕ Ο ΧΙΤΛΕΡ ΝΑ ΞΕΜΠΕΡΔΕΥΕΙ ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ!..

7) Ο τρόπος με τον οποίο οι Ναζί αντιλαμβάνοντο την Τουρκία, τους οδήγησε να υιοθετήσουν έναν καινούργιο τρόπο με τον οποίο έβλεπαν τον κόσμο και τον εαυτό τους. Ο Ίριγκ δείχνει ότι ο Χίτλερ θαύμαζε τον Ατατούρκ και για την αποφασιστικότητά του στον αγώνα του κατά της «Εκκλησίας». Το 1942 ο Χίτλερ παρατηρούσε με θαυμασμό: «Το πόσο γρήγορα ο Κεμάλ Ατατούρκ κατάφερε να ξεμπερδέψει με τον κλήρο είναι ένα από τα πιο εκπληκτικά κεφάλαια της Ιστορίας!». Από αυτήν την άποψη η Τουρκία αποτελούσε ανώτερο πρότυπο από την Ιταλία. Ο Χίτλερ παρότρυνε την Ιταλία και την Ισπανία του Φράνκο να καταλύσουν την εξουσία της Καθολικής Εκκλησίας και να ακολουθήσουν το παράδειγμα της Τουρκίας όσον αφορά τον κλήρο, «αυτόν τον καρκίνο της πολιτικής», όπως τον αποκαλούσε ο Αδόλφος!

8) Ο Ιhrig τονίζει ότι το ζήτημα της ράτσας -και ειδικότερα το ζήτημα των εθνικών μειονοτήτων και της εκκαθάρισής τους- κατείχε κεντρική θέση στην αντίληψή τους για την επιτυχία του Ατατούρκ. «Συστατικό και αναπόσπαστο στοιχείο της επιτυχίας του λαϊκού κινήματος του κεμαλισμού ήταν πάντοτε η εκκαθάριση του νέου κράτους από τις μειονότητες και γενικώς από οτιδήποτε ξένο. Το γεγονός ότι η Νέα Τουρκία ήταν ένα αληθινό και καθαρό εθνικολαϊκό (völkisch) κράτος, επειδή δεν έμειναν στην Ανατολία Έλληνες και Αρμένιοι, τονίζονταν επανειλημμένως σε εκατοντάδες άρθρα, κείμενα και ομιλίες. Η «εθνική καθαρότητα» τς Νέας Τουρκίας ταν καίρια σημασία για τιδήποτε γίνει σε ν νατολία κατ τς δεκαετίες το 1920 κα το 1930».

ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΟΛΑ ΑΥΤΑ, όλοι αντιλαμβανόμαστε ότι είναι εντελώς παράλογη η στάση των εν Ελλάδι θαυμαστών του Χίτλερ, που από την μια αποθεώνουν τον «φιλέλληνα» Αδόλφο κι από την άλλη μισούν θανάσιμα τον Κεμάλ Ατατούρκ, τον οποίο τόσο πολύ θαύμαζε ο Αρχηγός του Τρίτου Ράιχ... Μιλάμε για παράνοια...

Ν' ΑΓΙΑΣΕΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΣΟΥ, ΝΙΚΟ ΜΑΣΤΟΡΑΚΗ

«ΦΤΑΙΝΕ ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΟΤΑΝ ΣΕ ΣΥΝΕΛΑΒΑΝ, ΔΕΝ ΣΕ ΕΧΩΣΑΝ ΝΑ ΖΗΣΕΙΣ ΣΕ ΚΑΤΑΥΛΙΣΜΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ»

Έδωσε την απάντηση που της πρέπει στην Ολλανδέζα προωθήτρια των τουρκικών θέσεων

Με ύφος Αντουανέτας η Ολλανδέζα δημοσιογράφος προσέβαλε ένα ολόκληρο Έθνος που έχει δεινοπαθήσει από τους λαθρομετα-

νάστες, αναμασώντας την προπαγάνδα της Τουρκίας που μας στέλνει καραβιές παρανόμους.

Και ενώ τα πολιτικά μαντριά, αντί να γίνουν μια γροθιά στην επίθεση που δέχτηκε η Πατρίδα με την προβοκατόρική ερώτησή της για τις δήθεν παράνομες επαναπροωθήσεις, ότι ακριβώς δηλαδή λέει και η Άγκυρα, άρχισαν τα σχόλια για το αν έπρεπε ή όχι να απαντήσει ο πρωθυπουργός που εκείνη τη στιγμή δεν εκπροσωπούσε τον εαυτό του, αλλά τη χώρα.

Ο μόνος που απάντησε όπως της άρμοζε στην «στημένη» Ολλανδέζα δημοσιογράφου, η οποία είχε συλληφθεί διότι στο σπίτι της... φιλοξενούσε 23χρονο Αφγανό που είχε απορριφθεί η αίτησή του, ήταν ο σκηνοθέτης Νίκος Μαστοράκης τον οποίο το σύστημα των μουμούε παρουσιάζει για κουντικό κάθε τρεις και λίγο. Σχολίασε λοιπόν ο Νίκος Μαστοράκης:

«**Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΟΣΤΥΧΗ ΟΛΛΑΝΔΕΖΑ**

Ουστ απο δω μωρη κοκκινοβαμμενη ρεγγα. Φταινε εκεινοι που οταν σε συνελαβαν, δεν σε εκωσαν να ζησεις σε καταυλισμο μεταναστων. Ποτε δεν ειναι αργα, ομως. Και να της δωσετε να φαι το καπελο της!».

Ν' αγιάσει το στόμα σου, Νίκο Μαστοράκη!

Με τον «Στόχο» συντροφιά, Πρώτοι στην Αγιασοφιά!!!

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «ΣΤΟΧΟΣ»